

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci
žalobce: **Y. P.**, nar. ,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2021, č. j. OAM-441/ZA-ZA11-VL16-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, tím byl rovněž porušen § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2, 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán si neopatřil dostatečné podklady. Porušen byl dále § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, § 16 odst. 2 zákona o azylu, nebyl dán důvod, aby žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Porušen byl také § 14a zákona o azylu, žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

3. Podle žalobce žalovaný pochybil, pokud žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Domněnka o bezpečnosti dané země podle tohoto ustanovení je vyvratitelná, v každém jednotlivém případě tak je třeba zkoumat, zda lze danou zemi jako bezpečnou vnímat vůči dotýčnému žadateli.
4. Žalobce uvádí, že byl nucen ze země původu odejít i se svou rodinou, neboť jim tam vyhrožoval věřitel, od kterého si vypůjčil peníze. V roce 2016 si vypůjčil 16 000 USD na koupi dodávky. Peníze splácel, ale v červnu 2019 měl nehodu, při které byl vůz zničen. V prosinci 2020 se mu podařilo dlužnou částku splatit, ale věřitel mu sdělil, že mu dluží ještě úroky ve výši 4000 USD. Ty nebyly ujednány, neexistovala ale žádná smlouva. Proto odmítl úroky zaplatit. Od té doby začal věřitel vyhrožovat a dožadoval se zaplacení dluhu. Vyhrožoval, že pokud dlužné úroky nesplatí, zapálí mu dům a ublíží manželce žalobce a dětem. V březnu 2021 jej věřitel fyzicky napadl, řekl, že pokud se obrátí na policii, ublíží jeho rodině. Na policii se proto neobrátili. Věřitel je v místě bydliště vlivnou osobou a báli se o děti. Věřitel avizoval, že fyzické napadení byl jen začátek a přijdou horší problémy. Proto manželé odešli ze země původu a obávají se, že při návratu by jim mohla hrozit újma.
5. Žalovaný podle žalobce postupoval nezákonným postupem, neopatřil si dostatečné podklady, nepřihlédl ke všemu, co žalobce tvrdil a co vyšlo najevo, nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Jako jediné podklady byly použity zprávy OAMP MV ČR – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020 a Informace MZV ČR Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do vlasti ze dne 22. 2. 2021. Žalovaný odkazuje pouze na obecné informace ze zpráv bez vztahu k individuálním okolnostem žalobce. Ten se domnívá, že Ukrajinu v jejím případě nelze považovat za vůči němu za bezpečnou zemi původu.
6. Žalovaný má za to, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a ustanoveními správního řádu. Zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Žádostí se zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy ve vazbě na skutečnost, že ČR považuje Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, žalobce neprokázal, že v jeho případě Ukrajinu vůči němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu na Ukrajinu nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Z výpovědi žalobce ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jeho případě neplatil předpoklad o tom, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalobce se naposledy na Ukrajině zdržoval v Zakarpatské oblasti. V této souvislosti žalovaný připomněl, že je to právě žalobce (nikoliv žalovaný), kdo musí vyvrátit, že v jeho případě nelze Ukrajinu považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobce nevyvrátil. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z návratu na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Ukrajinu, neboť si zde půjčil peníze a nyní se obává výhrůžek ze strany věřitele. Žalobce rovněž žádá o mezinárodní ochranu proto, aby si legalizoval pobyt v České republice. Pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro to si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalobce měl možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s těmito podklady seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu. Žalobce byl s podklady seznámen, ale nijak se k nim nevyjádřil ani nic nepředložil. Dle žalovaného se žalobce snaží si podanou žádostí zlegalizovat pobyt na území ČR. Je však třeba, aby dané řešil skrze zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR. Co se týká obavy žalobce ze soukromé osoby, od které si půjčil peníze, a tato osoba po něm požaduje uhradit úrok, žalovaný sdělil, že žalobce má možnost vyřešit své problémy na Ukrajině za pomoci ukrajinského právního řádu, mohl se například obrátit na policii, případně využít pomoci Úřadu ombudsmana, který v zemi působí. Žalobce však žádnou z těchto možností nevyužil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

7. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. K žádosti žalobce sdělil, že pochází ze Zakarpatské oblasti. Není členem žádné politické strany, nebyl a není politicky aktivní. O mezinárodní ochranu žádá dále jeho manželka a děti. Poprvé do ČR přijel v roce 2017 za účelem turistiky. Zdrželi se pár dní. Poté přijel s manželkou v prosinci 2020, pobývali zde asi dva měsíce. Poté přijel v dubnu 2021 a od té doby je zde. Provozoval autodopravu, převážně do Ruska, tam vízum nepotřeboval. V pase má polské vízum z roku 2017. Aktuálně nemá žádné zdravotní obtíže, pouze od dětství trpí epilepsií. Důvodem podání žádosti j, že na Ukrajině rodině vyhrožuje věřitel, od kterého si půjčil peníze na nákup dodávky. Peníze již vrátil, ale věřitel požaduje ještě úroky. Nejprve vyhrožoval telefonicky, že podpálí dům a ublíží ženě a dětem. Také žalobce fyzicky napadl.
9. Při pohovoru sdělil, že v roce 2020 vycestoval z vlasti z důvodu obav z výhrůžek věřitele. V ČR bydleli u známé. Po dvou měsících se vrátili do vlasti za dětmi, stýskalo se jim. Výhrůžky se však stupňovaly a věřitel také žalobce napadl, proto následně odjel z Ukrajiny. Ve vlasti má rodiče a sestru. Půjčil si 16 000 USD na nákup dodávky, které již splatil, avšak věřitel požaduje ještě zaplacení úroků ve výši 4 000 USD, které však nebyly ujednány. Půjčka byla uzavřena ústně se směnárníkem z místa pobytu žalobce ve vlasti, směnárníka znal, protože u něj měnil peníze, když jezdil do Ruska. Spolupracovali spolu. Nejprve vyhrožoval telefonicky, poté byl žalobce fyzicky napaden. Věřitel dále vyhrožoval dalšími problémy. Lékařskou pomoc nevyhledal, ošetřila jej manželka. Nikam se neobrátil. Báł se obrátit i na policii, protože věřitel vyhrožoval, že když se na ni obrátí, ublíží rodině. Po příjezdu do ČR si vyměnil kartu a již jej věřitel nekontaktoval. Naposledy volal věřitel v březnu 2021, že ublíží rodině, v červnu 2021 proto i s dětmi manželka odjela do ČR. Věřitel již nekontaktoval ani manželku. Vyřešit situaci přestěhováním v rámci Ukrajiny nechťeli, věřitel by je mohl najít. Jiné problémy v zemi neměl.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
13. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
14. Úvodem soud konstatuje, že ačkoli žalobce namítá, že je žalovaný povinen se zabývat individuálními okolnostmi daného případu, sám formuloval námitky značně obecně bez uvedení konkrétních pochybení žalovaného.
15. Vzhledem k tomu, že žádost žalobce byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, je zásadní otázkou, zda se žalovaný dopustil pochybení, pokud žádost takto posoudil.
16. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).
17. Aby mohl žalovaný aplikovat § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 bodu 24 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu.
18. Dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu předpokládá možnost vyloučení aplikace zde uvedeného postupu pouze v případě, kdy žadatel prokáže, že daný stát za bezpečnou zemi považovat nelze. Tak se však v případě žalobce nestalo.
19. Žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 rozhodnutí. Konkrétně vycházel zejména z výpovědi žalobce, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný konkrétně svůj závěr o bezpečné zemi opřel mimo uvedenou vyhlášku o Informaci MZV ČR ze dne 22. 2. 2021 a Informaci OAMP Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu stav k červenci 2021. Žalobci byla dána možnost se k podkladům vyjádřit, což následně učinil.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

20. Na základě zjištění z uvedených podkladů došel žalovaný k závěru, že se v případě Ukrajiny jedná pro žalobce o bezpečnou zemi. Soud žádné pochybení žalovaného v tomto směru neshledal. Žalovaný nepopřel existenci stále probíhajícího válečného konfliktu v zemi, avšak žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, tedy z oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, není dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země, nevztahuje se na ni výjimka definovaná v uvedené vyhlášce a návrat žalobce do ní je zcela bezpečný.
21. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že: „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti, provedl potřebné důkazy, řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.
22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azyl) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
23. Žalobce v průběhu správního řízení vyjádřil opakovaně obavy, které má spolu s manželkou v souvislosti s tím, že si na Ukrajině vypůjčil finanční prostředky, které sice již v prosinci 2020 splatil, avšak poté se měl dozvědět ještě o tom, že věřitel nově požaduje též zaplacení úroků, ačkoli na tom nebyli původně domluveni. Věřitel pak měl rodině opakovaně vyhrožovat a rovněž jej mj. fyzicky napadnout.
24. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce má možnost v případě problémů využít ochrany kompetentních orgánů ve vlasti, a to i v rámci Úřadu ombudsmana, kde kancelář Národní preventivní mechanismus dohlíží na dodržování lidských práv na Ukrajině.
25. Aniž by soud jakkoli zpochybňoval žalobcem tvrzené obtíže, je plně ve shodě s žalovaným v tom, že žalobce neprokázal, že by Ukrajina pro něj nebyla bezpečnou zemí původu. Žalovaný zkoumal objektivní poměry na Ukrajině v opatřených podkladech, přičemž konstatoval, že Zakarpatská oblast je plně pod kontrolou ukrajinské vlády a zákony zde jsou bezpečnostními složkami dodržovány. Žalobce měl k dispozici možnost využít vnitřní ochranu v rámci Ukrajiny, obrátit se s obavami či problémy na policii, ale této možnosti na základě svého rozhodnutí nevyužil. Žalobce sdělil, že se na policii ani nadřízené orgány neobrátil z důvodu obav o ženu a děti, kdy měl věřitel vyhrožovat mj. tím, že jim ublíží v případě, že obrátí na policii. Neprokázal však, že by byla situace

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

natolik špatná, že by takové řešení bylo nemožné. Obavy žalobce z věřitele jsou sice pochopitelné, avšak nemohou ospravedlnit jeho rezignaci na snahu hledat zastání u orgánů státu, jestliže dané nemá oporu v objektivních poměrech. Z ničeho přitom neplyne, že by žalobci ve vlasti mělo v případě, že by se na policii obrátil, hrozit jakékoli potíže, nebo že by mu neměla být poskytnuta ochrana. Žalobce nesdělil ani žádnou další skutečnost, která by mohla adekvátním způsobem nasvědčovat tomu, že Ukrajinu nelze v případě považovat za bezpečnou zemi původu. Neměl žádné potíže se státními orgány.

26. Lze shrnout, že je povinností žadatele využít prostředky ochrany dostupné v zemi původu, není-li toto objektivně nemožné. Tak se v případě žalobce nestalo a současně nebylo prokázáno, že by mu nebyla pomoc ze strany státu poskytnuta.
27. Žádné z žalobcem uváděných tvrzení ani jiná skutečnost nenasvědčuje tomu, že by mohl on či jeho rodina ve vlasti čelit jakémukoli nebezpečí či být pronásledována ze strany státních orgánů. Žalovaný proto v souladu se svými zjištěními následně postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Své závěry přitom zcela srozumitelným a odpovídajícím způsobem zdůvodnil.
28. Z důvodu aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, včetně azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud se těmito důvody nezabýval.
29. Lze ještě dodat, že jakkoli soud chápe, že situace žalobce je jistě nelehká, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.
30. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč v případě žalobce jde o zjevně nedůvodnou žádost.
31. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 11. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.